

съ остра миризма на карболъ.

Отвѣнъ долита непрестанния шумъ на вагонеткитѣ, натоварени съ вѣглища; деца се гонятъ долу на двора, съ цвѣрчене се биятъ врабцитѣ на покрива, чувамъ удари на чукъ, нѣкаква старинна провлечена пѣсенъ и пакъ изтежко и отдалече се носи фабричната свирка. Коя ли смѣна отива сега на работа?

И изведнажъ така глухо става наоколо, като че изпадамъ въ бездѣнния коридоръ

на вѣчния сънъ. И само едно спокойно, лениво сърдце удря въ това чисто, болнично легло. Спи стоята при мекия залѣзъ на пролѣтното слънце. Последнитѣ му лъчи се дигатъ, дигатъ къмъ тавана и издъхватъ. Самъ съмъ.

По-късно нѣкой на прѣсти се приближава до леглото ми и тихо приятелски пита:

— Е, събуди ли се най-после? — и бързо слага ржката си на моята. Познахъ я — бѣше на Радко.

Панчо Михайловъ

ЧЕРЪ АРАПЪ И СЕКУЛА ДЕТЕНЦЕ.

Седи Марко на диванъ високи
му паднала книга на рамене;
книга чете, подъ мустакъ се смѣе.
И говори Марко Кралевики:
„Ай ти тебе, млада Марковице!
Хрумнало ми краля Латинина,
кралтъ има една мила щерка,
азъ си имамъ една мила сина;
ние да се двама сватосаме,
а две млади да се суземеетъ.“
И си стана млада Марковица,
и си стана отъ диванъ високи,
та си влѣзе въ шарена одая,
си отключи шарена ковчега,
си извади руба копринена,
си извади червена калпака,
на калпака до три пера златни,
го премѣни Секула детенце
и яхнаха до два бързи коня.
Дете грѣе като ясно слънце.
Ги пречака краля Латинина,
ги покани на диванъ високи